

Krönika

Ännu ett tungt fall

Pelle Blohm om Djurgårdens kris: "Det ser inte ut som att offensivlust och extrem framåtanda lönar sig

Djurgårdens IF är i gungning. De två senaste säsongernas dominanter och SM-vinnare har hamnat i den otacksamma situationen att vara nästa storklubb som får andas krigsrubriker och krisstämpel. De missunsamma och skadeglada jublar, dom som bryr sig om svensk fotboll totalt sett tycker det är tråkigt beroende på att vårt land behöver en stark klubb som vägar och kan utmana större lag i de europeiska cuperna. Sverige behöver ett lag i Champions League och jag trodde att Djurgården skulle vara det lag som till sist nådde dit. Nu finns inga sådana förhoppningar kvar. Det som för ett år sedan såg så stabilt ut har på bara några månader vänds till oro, dåligt självförtroende, inre stridigheter och avhoppade tränare.

Klubben som alla ville använda som manual till sina egna träningsupplägg och spelsystem ser plötsligt ut att inte ha någonting kvar. Till och med riskkapitalbolaget Quesada verkar gå en osäker framtid till mötes, alltså det företag som finansierat köpen av Kim Källström och Andreas Isaksson och som stått som någon sorts råmodell av det nya tänkandet inom den svenska professionella fotbollssfären. Det är så tråkigt, precis när jag trodde att vi äntligen hittat en värdig efterträdare till IFK Göteborgs senaste dominans så faller laget och klubben platt. Två poäng från kvalplats ligger laget just nu efter den senaste plumpen i Stockholmsderbyt mot Hammarby, ett lag som Djurgården hade sex raka vinster mot. Den frågan jag ställer mig är om det verkligen är möjligt för en svensk fotbollsklubb att bli ett långsiktigt framgångståg på samma nivå som norska Rosenborg.

Jag tror inte det, eller det ser i alla fall inte ut som att offensivlust och extrem framåtanda lönar sig. Det sänker snarare klubb efter klubb, bara de fega eller kanske förnuftiga står kvar med pengapung och laget i någorlunda behåll. IFK Göteborg har vandrat en lång golgata efter att dom öst ut pengar på medelmåttiga spelare i en desperat jakt på

På väg att rasa. Djurgårdens IF har vunnit SM-guld två år på raken och har satsat hårt för att ta sig ut i Europa. Nu verkar verkligheten komma ikapp DIF. Laget ligger bara nia, två poäng från kvalplats, och i går lämnade tränaren Zoran Lukic sin post. Dessutom har den andre mästartränaren, Sören Åkeby, lämnat klubben sedan tidigare. På bilden försöker DIF:s Andreas Johansson resa sig efter en smäll.

FOTO: SCANPIX

nya framgångar efter sitt senaste guld 1996, raset var plågsamt att se. Nästa upp som en sol ner som en pannkaka var AIK, SM-guld 1998, Champions League-spel vintern efter. Det blev storsatsning med landslagsspelare på löner en bra bit över etthundratusenkronors nivån, en trupp lika bred som Champs Elysee i Paris och drömmar om mångmiljonsvinster i klubbkassan. Ett par korsbandsador senare så började ett sportsligt och ekonomiskt moras som faktiskt inte har slutat än. När Stuart Baxter stack försvann även vinnarklubben AIK. 1999 var det Helsingborgs tur att vinna guld och drömma mot himlakroppar långt uppe i skyn. Sven

Andersson snodde straffspark från Alvaro Recoba i matchen mot Inter, brasseinvationen till Sverige inleddes med Alvaro Santos, höga löner, samma hamstring av spelare i truppen och så sprang HIF in i sin dimma. Det höll på att sluta med konkurs men blev "enbart" tvångsförvaltning, just nu slåss klubben i botten av allsvenskan som ni vet.

2001 vann Hammarby med ett lagbygge helt utan stjärnor, året efter osade det i leden när Anders Linderöth tog över och inte vann allt direkt. Det var kris en kort stund men lugnade ner sig. Bajen har klarat sig rätt bra efter det, mycket beroende på att laget inte hade några internationellt eftertraktade spelare som försvann och lämnade stora hål efter sig, ekonomin har bukits upp av en man vid namn Anschutz. Men det börjar ryckas i de nya stjärnorna som Alexan-

der Östlund till exempel, vad finns bakom hörnet om framgången fortsätter. Hybris? Spelarflykt? Ekonomiskt kaos?

Halmstad BK som vann 1997 och 2000 är undantaget bland detta gäng av guldmakare. I den klubben dribblar man inte bort sig bland ekonomiska risktaganden när det kommer till storsatsningar och spelarinköp. I Halmstad råder landskapet till trots Smäländsk sparsamhet, i den staden är alla nöjda med att spela i allsvenskan så det finns inga krav på satsningar mot europatoppen. Ett svenskt mästerskap då och då är fullt tillräckligt. Det leder till tråkig men troligtvis förnuftig syn på det där att leda en fotbollsklubb. Det fungerar i anonymitetens småstad men inte i storstäder som Stockholm, Göteborg och Malmö, där krävs det mer än SM-guld. I Djurgårdens fall har det självklara målet varit att slå sig in i Champions League. Med nuvarande lag och form är risken

att det blir bottenstrid i allsvenskan och en direkt smäll mot Litauiska mästarerna Kaunas som ska betvingas nästa onsdag.

Det mest intressanta just nu är Malmö FF:s enorma inköpsnoja. Dom ska bara bli bäst i Sverige igen och självklart för en klubb som MFF är nästa steg att konkurrera med lagen längre söderut i Europa.

Klubben storsatsar på samma sätt som dom andra, frågan är om det ska lyckas denna gång eller om vi får läsa ljusblå feta krisrubriker om ett par år. Allt går igen och historien verkar alltid upprepa sig trots att alla varningsklockor i landet slår stenhårt på samma gång i en enda stor big bang. Svensk klubbblagsfotboll är ingen sund sysselsättning som den ser ut idag.

